

Slavimo dan sv. Franju Asiškoga. Nevjerojatan lik čovjeka i sveca. Grandiozan lik kakvog kršćanska povijest ne poznaje. Nevjerojatno obraćenje, vjernost evanđelju do u tančine. Svetac i čovjek koji je poštivao nazočnost Boga u svakom stvorenju s dubokom empatijom kad su patnje drugoga u pitanju. Ništa nije ukazivalo na takvo nešto.

Moj otac je urlao: 'Novac stekni, obogati se... upotrijebi svoje zlato i grb si kupi, plemić postani, jer samo plemeniti i bogati zaslužuju da žive na ovom svijetu. Ne budi dobar: budeš li bio - propast' ćeš! Ako ti netko jedan zub izbije, slomij mu cijelu vilicu zauzvrat. Ne trudi se da te ljudi vole - trsi se da te se boje. Ne opraštaj, nego uzvraćaj!'... A moja majka, da ju moj otac ne čuje, zbori: 'Dobar budi, Franjo, i moj ćeš blagoslov uživati. Moraš voljeti siromašne, skromne i potlačene. Povrijedi li te netko, oprosti mu!' Tako se moja mati i otac mi biju u meni, a ja se cijelog života borim da ih pomirim.

Čovjek rođen davno 1.182. godine u Asizu. Umro 1226. godine. I umro davno. Živio 44 godine. Ali ne blijedi svjedočanstvo ovog čovjeka. Bogatog podrijetla. U svjedočanstvu Kristova evanđelja nenadmašiv. Neuhvatljiv. Otac nemiran u grobu. Rasturio bogatstvo. Po

1

uzoru na Isusa Krista nema prepreke koja ga zaustavlja. Očevo bogatstvo iza njega – mladost ispred njega, a on unutra svega. Franjo u mladosti shvaća - radosti cvatu i nestaju. Godine prolaze, a život se ne može sastojati samo od zabave, pjesme i banketa.

Njegov otac Petar je od sina htio učiniti čovjeka a ne skitnicu i prosjaka. Od skitnice kratak je put do lupeža i razbojnika. Franjo više ne treba nikoga i neće nikoga. Ni kuće, ni odijela, ni novca, ni prijatelja, ni majke, ni oca. Bog mu je dosta! Mislim da mu se otac Bernardone još vrti u grobu. On je otac. Franjo njegov sin. Otac kao glava obitelji ima pravo Franju držati u kućnom pritvoru. Onako da ga otac malo urazumi. Pa sin mu je. Troši puno, a ne skuplja ništa. Nevjerojatno. Tko je tužio svoga sina što je nešto razbaštinio. Nitko. Još daju onako neka troši, neka se prođe. Kad će ako neće sada. I onda sve potroše na odvjetnike braneći, a ne odgajajući mlade ljude. Franjo pred oca baca sav svoj preostali novac i svoju odjeću. Odriče se baštine i imena, prekida s društvom i obitelji. Odriče se i oca Bernardona; gol i siromašan želi živjeti jedino od darova nebeskog Oca. Franjo napušta grad s novom sviješću – postaje neshvatljiv okolini, rugaju mu se, drumski razbojnici bacaju ga u jarak.

2

Nerazumijevanje svih u gradu traje 3 godine. On im je sablazan, ali izazov i pitanje. Zato ga psuju da ne zarazi svojim duhom, draže pse na njega, bacaju kamenje na nj. Neki će na nj i pse huškati. Jedna je gazdarica naložila služavki da mu dadu kosti koje je priredila za psa. Neka polomi zube – rekla je –pa nas više neće uznemirivati! Sa 27 godina evanđelje postaje njegov kruh, djelo i istina. To što je Franjo izveo, izmiče analizama razuma. Snaga koja je to omogućila, nije ljudska. Ali nikada nije htio misliti o tuđim nego o svojim grijesima, osuđivao je samo sebe a ispričavao druge. Franjo više ne treba nikoga i neće nikoga. Ni kuće, ni odijela, ni novca, ni prijatelja, ni majke, ni oca. Bog i dosta. A to je sve!

Nama mnogim vjernicima Bog samo utočište u ovozemnim nevoljama, a ne cilj za koji su pripravnici sve žrtvovati, sve poteškoće podnijeti. Bog nije misao nego život. Molitva nije maštanje nego realan razgovor s prisutnim Bogom. Bog nije ideja nego osoba. Lako je popravljati crkve kad se ima novca. Treba dušu ojačati i okrijepiti, a za to je potrebna malo drukčija valuta. To se plaća pokorom i poniženjima.... Jasno da se umiješao Bog. A s Bogom je beskorisno ratovati. Kakva je to vjera u kojoj nema ni ljubavi, ni pouzdanja ni predanja?

3

Čudesan je Franjo. Samo zbog Isusa Krista Boga živoga. Čast Kristu, ali dalje od nas. Ne pada nam na pamet nešto od Franjina svjedočanstva ugraditi u svoj život i svoje vrijeme. Krista smatramo važnim, učinimo ga velikim, ali na distanci. Krist nema glavnu riječ u našem životu. Isusa Krista može hvaliti i odstraniti iz života.

Što Franjo vidi vjerom u životu? Uočava najprije kako Bog vidi stvari. To je najsnažnije. Dakle, ne kako društvo ili mediji, nego kako Bog vidi stvari. Svijet umorne i opterećene ljude smatra sramotnima jer nisu uspjeli sebi osigurati život. Isus zna da iza toga stoji nešto drugo i uvodi Boga i kaže pred Bogom je to nešto drugo. Pred Bogom je to časno i kaže: - Dođite k meni umorni i opterećeni. Isus Krist uvodi kategorija kako Bog vidi ljude i to je temelj vjere. Za veliki dio ljudi spasenje.

Franjo Asiški nije pučki svetac. Nije popularan kao drugi. Ne pozivamo se na njega. Nismo mu pobožni. Čak mu se nitko ili rijetko tko moli za zdravlje. Ne znam nosi li njegovu sliku netko. Rijetko tko mu je pobožan. A nevjerojatan je. Jedinствен. Neponovljiv. A pun duha i duhovnosti. Osjetljiv na sirotinju kao nitko. Nije svoj život ni mladenački ni zreli vezao niti za pokretnu niti za nepokretnu imovinu. Razbacao čovjek sve. Više od 800 godina mogli smo

4

živjeti od vjere njegova svjedočanstva. Ali malo od Franje učimo. A svjedočanstvo mu je duboko i uvjerljivo da čovjek dublje ne može. „Započnimo braćo služiti Gospodinu, jer do sada jedva da smo malo ili ništa napredovali.“ Tako svjedoči Franjo pun Boga. Gledajmo sebe. Govorimo o velikoj vjeri, a nema nas ni u crkvi, ni u molitvi ni u siromašnima. Imamo obrede. Primamo sakramente. Ali stare i bolesne tjeramo od sebe. Ne mislimo da ćemo ostarjeti, ali hoćemo. I neka.

Franjo u ljudskim očima izgubio sve. Gubitnik. Svoje podijeliti siromasima u suvremenom svijetu znači biti luđak po ljudskim mjerilima. Ali kad sada gledamo Franjo je postigao sve. Iza svetog Franje nije ostao ničiji tuđi grob. Nije nikoga ucivilio. Nije ničijeg oca ili majku, ili dijete, ili starca i staricu uvrijedio. Nikoga nije ražalostio. Zbog svetog Franje se nitko nije rasplakao, zbog nas jest. Sveti ljudi i sveti Franje nikome nije oduzeo kruh. A jest dao. A jest pomogao. I te kako pomogao! Iz vjere u Boga je pomogao. Radi Boga je pomogao. Radi Boga bit ću čovjek! To je veliko! Mi ne damo! Krademo! Psujemo! Ne molimo! I još kažem da sam vjernik! Po čemu?

Iz vjere u Boga sveti Franjo je ostavio prekrasnu sliku o životu. Svetac je drukčiji od nas. Drukčije vidi i sebe i ljude i Boga i Crkvu. Franjo nije pao na ispitu čovječstva i vjere. Biti bogat, moćan, a ne voditi računa što od mene Krist traži, malo je sumnjivo. Nazivati kršćanin a živjeti od potplata i nadoplata ići protiv sebe svoga naroda, pljačkati neodrživo je i nespojivo s kršćanstvom. Možeš biti lukav, ali nisi čovjek po mjeri Boga. Treba pokušati evanđeosku, a ne križarsku vojnu.